

Pärskeitä

3|2013–2014

116 vuotta laatujournalismia

Herkullinen cupcake-resepti s. 20

Vuoden ressuksi valittiin Laura Rätty s. 14

Ressussa järjestettiin eurovaalipaneeli s. 4

Pärskeitä

3 | 2013-2014

Sisältö

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Tapahtunutta
- 6 Kolumni
- 7 Column in English
- 8 Novelli
- 10 OPKH-palsta
- 11 Horoskooppi
- 12 IB Article
- 14 Henkilöhaastattelu
 - Vuoden ressu - Laura Rätty*
- 18 Artikkeli
 - Pienen saaren suuri studio*
- 20 Kasvisruokareseptit
 - Cupcakes*
- 22 Henkilögalleria
 - Rosoiset ressumaikat - osa III*
- 24 Hampaankolossa
- 25 Runo
- 26 Sanottua
- 28 Sarjakuva

Eteenpäin

Oli harmaa ja sateinen syyspäivä, kun astuin sisään Ressuun lukio-opiskeluni ensimmäisenä päivänä. Olin astumassa johonkin täysin uuteen ja tuntemattomaan: uusi koulu, uudet käytännöt, uudet ihmiset. Tuona aamuna en aavistanutkaan, kuinka tärkeäksi ajaksi lukio minulle muodostuisikaan.

Ensimmäinen vuosi oli intoa täynnä: uudessa opinahjossa jaksoi panostaa kaikkeen. Lukuisat projektit ja produktiot värjivät arkea, ja jaksamista riitti. Persoonalliset opettajat lumosivat ja opiskelu oli kuin leikkiä.

Kakkosella into hiipui. Oppitunneista alkoi muodostua samaa harmaata massaa. Läksyjen tekeminen väheni huomattavasti. OPH:n järjestämät tapahtumat eivät tuntuneet enää niin jännittäviltä kuin ykkösellä, ja stressi tulevasta sen kun kasvoi. Wanhoiden tanssit kuitenkin tulivat juuri ajoissa: vaikka niistä aiheutuikin jonkin verran lisästressiä, oli se päivä täysin sen arvoinen. Silloin tarjoutui loistotilaisuus unohtaa kaikki opinnot ja keskittyä tilanteeseen, nollautua.

Sitten tulivat abivuosi ja ylppärit. Unta tuli entistä vähemmän, ahdistusta enemmän, ja saamattomuus saavutti huippunsa. Juuri abivuonna aloin oikeasti hahmottaa asioiden tärkeysjärjestyksen. Opiskelu on tärkeää, mutta ilman tukea siitä ei todennäköisesti tule mitään. Ylioppilaskirjoitukset ovat toki lukiolaisen velvollisuus, ja ressurtyyliin velvollisuudet hoidetaan kunnolla, mutta ne eivät ole ihmiselle tulevaisuuden kannalta tärkein asia.

Kuten vuoden 2014 ressu Laura Rätty haastattelussakin (s. 14-17) toteaa, Ressusta saatava sosiaalinen verkosto on yksilön tulevaisuuden kannalta kenties tärkein Ressusta käteen jäävä asia. En kuitenkaan voi olla mainitsematta myös Ressun erinomaista opetuksen tasoa ja kaikkia niitä muistoja, jotka näiltä ajoilta jäävät: portaiden ramppaaminen, viimeisen illan lukemiset ja kesäiset illat Ruttopuistossa.

On aika siirtyä eteenpäin, niin omassa elämässä kuin myös tässä lehdessäkin. Tilalleni ensi lehdestä lähtien tulee päätoimittajaksi Miina Virtanen, AD Villen korvaa Kaisa Mikkola ja toimitussihteeri Aurooran Nadja Kaukiainen. Ressu on ollut kokemus, ja Pärskeitä suuri osa siitä. Kiitos teille, lukijat, ja hyvää yötä.

Roman Beletski

Päätoimittaja
Roman Beletski

Toimitussihteeri
Aurora Lipiäinen

AD
Ville Kumpulainen

Toimittajat
Pauli Kettunen
Aleksi Lahikainen
Iida Lehto

Kaisa Mikkola
Jasmin Mylläri
Visa Mäkeläinen
Sanna Rantahalvari
Benjamin Silvani
Taru Tissari
Jesse Verkkoperä
Miina Virtanen
Pinja Vuorinen

Kuvittajat
Anssi Arminen
Kaisa Mikkola

Visa Mäkeläinen
Taru Tissari
Jesse Verkkoperä

Taittajat
Emilia Kumpulainen
Kaisa Mikkola
Jonna Rajala
Benjamin Silvani
Sofia Simola
Taru Tissari
Eemu Vento

Ohjaava opettaja
Tiia Tempakka

Sähköposti
parskeita@gmail.com

Julkaisija
Ressun lukio
PL 3809
00099 Helsingin kaupunki

Lukioaikaiset kaverukset pitävät edelleen yhtä

Vaalipaneelissa oli arvovaltaisia vieraita

Vuoden ressu Laura Rätty piti puheen Ressun päivänä

Ressun päivänä koulun käytävillä oli myös varttuneempia ressuja

Project green runway huipentui muotinäytökseen

Sinusta on tehty suomalainen

Ostamalla lipun Kiasmaan voit löytää Totuuden™: iPadiäsi pienemmän matkatelevision, jonka nestekiteet hohtavat sinivalkoisina. Sinulle, kuluttajalle, välitetään viesti: medialle sinä olet tuote, jota myydään eteenpäin. BENJAMIN SILVANI

Alussa oli pettuleipä ja kato. Se oli silloin joskus agraari-Suomessa. Silloiset vähäosaiset (lähes kaikki) näkivät askeettisessa elämässään hopeareunuksen: ainakaan he eivät olleet rappiollisia, synnissä eläviä ihmisiä. Toki kaupungeissa ihmiset hurjastelivat vanhempiensa turvin, mutta eihän moista kunnon suomijätkä hyväksy menneisyydeksemme: tulemehan metsästä ja köyhyydestä. Harmittavasti nykysuomalainen talouskulttuuri periytyy Töölön herrassuvuilta. Ja sen vuoksi onkin hassunhauskaa tai hirveän synkkää nähdä kulttuurimme muutos konsumerismin vuoksi.

Nykysuomalainen määrittää itseään kuluttamisen kautta. Ostan Aka-teemisesta vaikeata, ulkomaalaista kirjallisuutta (pölyttyä hyllyssä), sillä olenhan hienostuneen kulttuurin suurkuluttaja (en oikeasti). Viereisestä putiikista mukaani lähtee ruutupaitoja, sillä olenhan vihattu/rakastettu hipster, paitsi kun joku sanoo minua sellaiseksi. Ulkkiksille saatan joskus saarnata/muistuttaa/kertoa, että suomalaiset ovat kaiketi rehellistä kansaa. Mikä on lievästi valheellista. Ainakin oman kokemukseni mukaan rehellisyys, ideaalit, odotukset ja kultuskulttuuri ei aivan mene yhteen Helsinki-Suomessa.

En tiedä maaseudusta, Pöndestä, paljoa mitään, vaikka olen asunut sivilisaation rajalla Puistolassa vuosia. Tiedän tosin, että ihmiset ovat samanlaisia. Vahva kaupunki-maaseutu asettelu on vähän tökeröä. Turengista tullaan Ressuun jo lukioiässä, kun taas keravalainenkin voi väittää asuvansa pääkaupunkiseudulla - suomalaiset ovat pitkälti yhdenlaisia. Perinteinen argumentti siitä, että työukot elävät vedellä, viinalla ja rukiilla, kun taas kaupungissa vain kulutetaan, on lievästi vanhentunut - ideaali-Suomeanne tuskin

löydätte kornien kuvausten ulkopuolelta.

Yhdeksänkymmentäluvulla

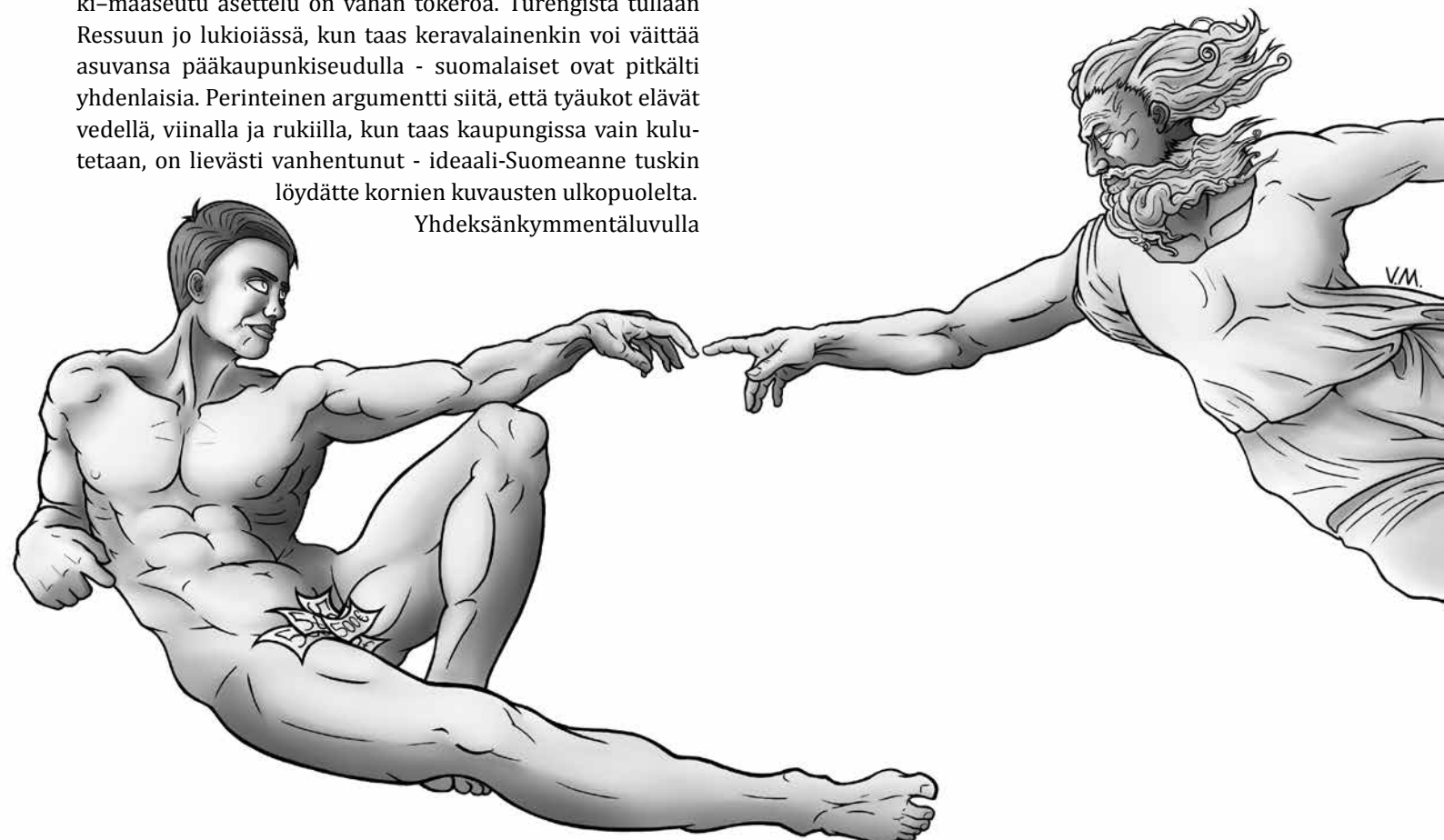
Infinite Jestin kirjoittanut David Foster Wallace väitti, että nykykulttuurissa kaupallinen ja hienostunut kulttuuri kasvoivat yhteen, mistä nousi vahva ironia. Wallace vihasikin ironiaa: se kun tappoi kulttuurin ja peitti totuudet, rumat ja kauniit, alleen. Tuo totuus, minulle, on kulttuurin kaupallistuminen, konsumerismin nousu ja ihmisen halu peittää materialismin tyhjyys ironialla.

Ironisen kulttuurin, kuten Suomen, yksi ongelma on selvien totuuksien hämäryys. Suomalaiset näkevät itsensä ainakin median mukaan hiljaisina mutta

rehteinä metsäläisinä, jotka hankkivat vain minkä tarvitsevat. Ei ihme että nuoriso ei ole nationalistista. Samaan aikaan perheenisät

ajavat valkoisilla Audeillaan automarketteihin ostamaan vaimoilleen gojimarjoja, lapset jonottavat pakkasessa Burger Kingiin ja opiskelijoiden budjetit venyvät ja paukkuvat, kun kerrankin saa (pikavipillä) vähän rahaa ja voi tuntea elävänsä. Ehkä kannattaa nähdä asiat realistisemmin, unohtaa niukuuteen ja köyhyyteen perustuvan suomalaiskuvan.

Ei sillä että haluan tukea turhuutta. Olisi ehkä mielenkiintoista nähdä suomalaisia, jotka tunnustavat nykykulttuurinsa eivätkä häpeillen tarjoa vasemmistolaisesta pamfletista varastettua kuvausta, joka korostaa lähinnä nöyryyttä. Ehkä ei kannata nähdä itseään marttyyrina, kun Jeesusta ristiinnaulitaan naapurikorttelissa.

Third coming of Yeezus

"There's stuff on there for the motherfuckers that don't pay attention to lyrics and just want to have fun, but every line is constructed with such depth that the real lyricists and nitpickers have something to listen to and analyze as well." -Logic. ALEKSI LAHIKAINEN

"Fuck bitches, get money" said Lil Wayne. This quote tends to synopsise the thoughts some people have towards the generic demographic of rap lyrics and therefore artists. Rappers are stereotyped upon the typical impression that persons unfamiliar to the rap industry have – it's all about drugs, sex and money. The notion of rap lyrics being shallow bullshit has been created by mass media and its selection of rappers. Regardless of this misconception, there are countless rap artists, especially in the underground scene, who have deep and meaningful lyrics that discuss issues besides the above. One of these hidden gems goes by the stage name of 'Logic'.

Crack addiction. Alcoholism. These were the circumstances in which this 23-year-old mulatto individual, known as Logic, had to spend his childhood and ensue the dream of becoming a rapper. Drugs were being sold and abused by everyone around him. Yet he decided to pursue a lawful job instead. No, he is no saint, but to establish some context.

After having released four mixtapes during his career, it is safe to say that this man has the competence and will to

Rappers are stereotyped upon the typical impression that persons unfamiliar to the rap industry have

produce and thus discuss several different subject matters within his lyrical work; from discussing the hardships of his early years onto spitting about enjoyment and relaxation in life by means, which have become excessively used within mainstream rap. Logic consequently argues in favor of variation, apropos of lyrical content, with the following words: "– Because bottles, bitches in the club, is good at times, but there's a level. So if that's what you're talking about, then there's no substance in your music – I'm all about lyrics and conveying emotion on a record, but as much as I can make them feel real it's like – you don't want to listen to that when you're in the club popping bottles and having a good time."

Contrary to the aforementioned misconception, rap lyrics do not solely desire to broadcast notions of superficial lyricism but also to discuss matters of per se racism and staying true to one's self in the case of this upcoming DMV rapper, Logic. His attitude towards these concepts is displayed throughout his mixtapes – dominantly within his song Just a Man as follows: "I'm black and white but racism I still cannot evade / – / You know we're all the same in the eyes of a blade / Because when men shed blood it's to the same shade." Here one can witness his thoughts upon racial inequality as he is – in his own words – "half black and half white".

Even though evidently clouded by my favoritism towards the superiority of Logic's lyricism, I have no doubt about the existence of innumerable rappers that are easily worth my recognition in terms of the lyrical value they produce – however I am not aware of them. In spite of that, there are artists like Jake Miller and Eminem who also produce songs on the basis of real life incidents and sentiments instead of praising materialism and other depthless issues. Whether you listen rap or any other genre of music, you are bound to find both deep lyrics and the more shallow ones; thus we should not argue in favor of the total superficiality and shallowness of rap lyrics without understanding their heterogeneity.

Marionetti

AURORA LIPIÄINEN

“Et sitten mene yksin sinne metsään. Jos sieltä pääsisikin takaisin, siellä kohtaa niin outoja asioita, ettei enää sen jälkeen ole entisensä.”

Muistin kyllä varoituksen, selkeämmin kuin koskaan ennen, mutta kun serkkuni tuhannennen kerran haukkui minua pelkuriraukaksi, minun oli pakko todistaa väite vääräksi menemällä metsään. Ajattelin kierteleväni lähellä metsän reunaa tunnin, korkeintaan kaksi, ja palaisin sitten, mutta huomasin ennen pitkää olevani toivottoman eksynyt.

Metsässä ei kuulunut muita ääniä kuin askeleeni kuivaa ja karua maata vasten. Vaikka oli vielä iltapäivä, metsässä oli hyvin hämärää, aivan kuin koko päivän olisi ollut ilta. Puiden alaoksat olivat kuolleet kuiviksi yläoksien estäessä valonsäteiden pääsyn maahan asti.

Kuljettuani vielä jonkin matkaa huomasin pienen valonpilkahduksen puiden lomassa.

“Vihdoinkin pääsen pois täältä!” ajattelin helpottuneena.

Harpoin nopeasti kohti valoa. Lopulta, päästyäni lähemmäs puut jäivät syrjään muodostaen pienen aukean, jonka keskellä oli paksu ja muhkurainen puu. Astuin varovasti lähemmäs. Puu oli kuollut pystyyn kuten lajitoverinsakin, mutta se oli niin korkea, että yksinäänkin se peitti tai vaan yläpuolellani ja esti päivänvaloa näkymästä.

Pieni valotuikku tuli puun sisältä. Joku, tai jokin, oli kaivertanut puun kaarnaan pieniä aukkoja, joista lempeän kellertävä valo hehkui. Hetken tiirailtuani turvallisen välimatkan päästä, tajusin sen olevan ikkunaruuu. Puolisen metriä sen oikealla puolella oli ovi, jota oli muhkuraisuudessaan vaikea erottaa puun kaarnasta.

Ovi avautui naristen. Sisällä oli joku. Pidätin hengitystäni kauhuissani, kun oven avaaja astui esiin.

En osannut sanoa, oliko oviaukosta kurkistava henkilö mies vai nainen. Hiukan minua pidempänä hän olisi voinut olla minua vanhempi, mutta kasvojen samaan aikaan utelias, varovainen ja ilkikurinen ilme antoi hänestä lapsenomaisen kuvan. Hän tuijotti suoraan silmiini, suu kääntyneenä kuumeiseen virnistykseen.

Vaatetus oli mitä eriskummallisin. Niiden puolesta hän toi mieleen hovimestarin: suorat housut, kauluspaita, kravatti, liivit ja pikkutakki istuivat täydellisesti, mutta niiden värit oli erikoinen: hohtavan valkoista, yönsyvä mustaa ja kirkkaanpunaista. Katse ei pystynyt keskittymään kuin yhteen kohtaan kerrallaan eikä osannut päättää, sopivatko vaatteet toisiinsa täydellisesti vai riitelivätkö ne raivoisasti keskenään. Kokonaisuuden kruunasi pieni hattu, joka uhmasi painovoimaa hiukan sivulle kallistuneena.

Hovimestarin virne leveni. Minä en kauhultani pystynyt liikahtamaan.

“Hyvää iltaa. Onhan tässä jo odotettu”, hovimestari sanoi. Hänen äänensä oli matala naisen ääneksi, toisaalta

korkea miehen ääneksi. “Sisään vain.”

Jalkani lähtivät liikkeelle ennen kuin ehdin edes ajatella asiaa. Hovimestari seurasi minua läpitunkevalla katseellaan pitäen samalla ovea auki.

Päästyäni sisälle luulin astuneeni toiseen maailmaan enkä vain kynnyksen yli. Eteeni avautui kauniisti sisustettu olohuone, jonka yhdessä nurkassa oli pieni keittiö ja toisessa sänky verhojen takana. Keittiönurkkauksesta levisi huoneeseen lämmin ja makea tuoksu. Keskellä huonetta oli sohvapöytä ja sen ympärillä sohva ja nojatuoleja, jotka olivat kuin suoraan antiikkikaupasta. Myös muut esineet, joita oli huoneessa lukemattomia, kuten kirjahylly ja kirjoituspöytä, näyttivät vanhoilta mutta hienostuneilta. Epätavallisin yksityiskohta oli yhden seinän viereen asetettu valtava määrä koristenukkeja. Kaiken kaikkiaan huone näytti jonkun herttaisen antiikkia keräävän ihmisen kodilta.

“Istumaan”, hovimestari sanoi. Huoneen lämpimässä valossa hänen virnistyksensä ei näyttänyt enää pelottavalta, ainoastaan ystävälliseltä ja innostuneelta.

“Maitoa vai sokeria teen kanssa?” hovimestari kysyi ohjattuaan minut sohvalle istumaan. Olin näkevinäni jonkin välkähtävän, ikään kuin ilmaan olisi tullut ohuen ohut viilto. Sain kuitenkin muuta ihmeteltävää, kun sain eteeni tarjotimen, jossa oli teetä, keksejä ja kaksi valtavaa kakkupalaa.

“Teillä on hyvin kaunis koti”, sanoin ujosti.

Hovimestari naurahti heleästi. “Tämä vaatimaton pieni majako? Ja sinutellaan toki. Minun nimeni on Ren.”

Otin siemauksen teetä. Makeaa ja lämmintä, aivan kuten koko huone.

Syödessäni Ren ei malttanut pysyä paikoillaan: htän esitteli huonetta ja päätyi lopulta seinälle, jota vasten nuket nököttivät. Ne oli varmaankin asetettu jonkinlaiselle korokkeelle, mutta koska nukkeja oli niin paljon, sitä ei näkynyt ollenkaan. Pienimmät nuket olivat vain kämmenen korkuisia, suurin taas pienen lapsen kokoinen, ja näköinen. Niiden vaatteet olivat kaikilta aikakausilta, kaikista maailmankolkista, toinen toistaan upeampia. Kaikkein suurin istui muiden keskellä vaaleansinisessä viktoriaanisessa leningissä, vaaleanruskeat kiharat valuen alas vaaleansinisen hatun alta.

Kun Ren otti suurimman nuken syliinsä, kävi ilmi, että nukke oli marionetti. Renin taitavissa käsissä se heräsi eloon: ensin se niiasi kauniisti, vilkutti ja käveli ympäri huonetta Renin edellä.

“Pidätkö siitä?” Ren kysyi asetettuaan nuken takaisin paikalleen ja istuuduttuaan nojatuolille. En vielä kukaan saanut silmiäni irti nukesta.

“Se on hyvin kaunis”, myönsin ja huokaisin ihastuksissani.

“Haluaisitko sen omaksesi?” Ren kysyi.

“Enhän minä voisi! Minulla ei ole minkäänlaisia taito-

ja marionettien kanssa”, huokaisin harmissani.

”Mutta se sopisi sinulle. Täällä minun seurassani se vain pölyttyy aivan suotta. Ottaisit sen vain”, Ren maanitteli. Olin näkevinäni saman kuumeisen hymyn kuin aikaisemmin.

”En minä vain voi”, totesin pahoittelevasti.

”Ottaisit nyt”, Ren jatkoi.

”Ei kiitos”, painotin ja tein selväksi, että päätös oli lopullinen.

Ren istui hievahtamatta. Virne oli kadonnut, ilmettä ei voinut tulkita. Istuimme siinä hiljaisuudessa pitkän aikaa.

Aloin tuntea oloni vaivautuneeksi ja olin jo aikeissa lähteä, kun Ren huokaisi raskaasti.

”Sinä et jätä minulle vaihtoehtoja”, hän sanoi hitaasti.

Aioin kysyä, mitä hän tarkoitti, mutta en ehtinyt edes avata suutani, kun hän jo nousi seisomaan ja nappasi jotain tarjottimen alta. Se oli veitsi. Hyvin iso ja terävä.

Aloin kirkua. En saanut kehooni liikettä, istuin vain siinä ja huusin kyneleet silmissä.

Mutta hän ei hyökännytkaan minun kimppuuni, vaan ryntäsi nukkeseinää kohti. Veitsi korkealla päänsä päällä Ren loikkasi nojatuolin yli valmiina iskemään.

Odotin hänen upottavan veitsensä johonkin nukeista, mutta niin ei koskaan tapahtunut. Loikan jälkeen Ren jähmettyi paikoilleen. Asento pysyi ennallaan. Luulin hänen tehneensä sen tarkoituksella, mutta pysähdys oli ollut liian äkkinäinen, aivan kuin hän olisi törmännyt seinään.

”Kuinka sopimatonta käytöstä, vielä vieraiden edessä”, kuului ääni, jota en ollut ennen kuullut. Silmäni pyörivät kuopissaan kuin hyrrät, kun yritin paikantaa tätä uutta, kolmatta henkilöä.

Yhtäkkiä nukkejen keskellä näkyi liikettä. Keskimäinen nukke, se suurin ja kaunein, nousi hitaasti ylös. Katseeni siirtyi Reniin. Oliko tämä jokin pila? Liikuttiko hän nukkea ilman että näin sitä?

”Kaiken lisäksi pakotit minut paljastamaan todellisen olemukseni. Kuinka rumaa.”

Nukke seisoi nyt, ja hyppäsi varovasti alas.

”Tässäpä sinulle temppu, ihmislapsi: elävä nukke ja

hänen ihmismarionettinsa”, nukke sanoi ja kikatti. Samassa Ren alkoi liikkua: Sormet päästivät veitsen irti, kädet kohosivat sivuille, toinen jalka jatkoi nousemistaan. Ren alkoi ui-kuttaa, kun raajat taipuivat yhä mahdottomimpiin asentoihin. Tämä ei voinut olla hänen tekosiaan.

”Lopeta! Häneen sattuu!” huusin kimeällä äänellä.

Kuulosti aivan siltä kuin nukke olisi taas nauranut.

”Älähän nyt, on ystävämme kokenut pahempaakin.”

Kuin vastalauseeksi Ren päästi lähes eläimellisen huudon, kun varpaat koskettivat päätä ja toinen käsi kurotti kohti omaa olkapäätänsä.

”Oletin, että tietäisit jo oman paikkasi, Ren”, nukke totesi, aivan kuin huokaisten pettyneenä, kun Ren lakkasi huutamasta.

”Minun nimeni on Charlotte”, nukke sanoi ja käänsi katseensa jäykästi minuun. Sillä oli samanlainen pistävä katse kuin Renillä.

”Miksi?” kysyin. En keksinyt, miten muutenkaan olisin saanut pelkoni ja hämmennykseni esille.

Nukke hymyili, mutta katse pysyi pistävänä.

”Kauan sitten tämä nuori ihminen löysi minut. Oikea räpäle, oli vähällä kuolla nälkään. Minä tarjosin hänelle sopimusta: Jakaisimme elinvoimamme, olisimme toisiimme sidotut. Hän suostui.

Mutta hän aikoi rikkoa sopimuksen. Huomattuaan, ettei hän enää kärsinyt kuolevaisten rajoituksista, hän aikoi hylätä minut. Kiittämätön letukka, jota minun täytyi opettaa.” Nukke, Charlotte, sai Renin taas parkaisemaan tuska-

”Olen lävistänyt hänen kaikki raajansa, jokaisen lihaksen, jäsenen, nivelen, ja hallitsen niitä kuin omiani. Se on maksu kuolemattomuudesta”, Charlotte myhäili. Sitten sen hymy hytyi ja katse jähmettyi. ”Vain mieltä en pysty hallitsemaan.”

”Eikö olekin raivostuttavaa, kun ei saa kaikkea halua- maansa?” Ren kähisi pilkallisesti. Kivunkin takana hän pys- tyi pilkkamaan hallitsijaansa.

Sitten hän huusi taas. Nukke sai näkymättömät säi- keet liikkumaant kiertäen Renin raajat lähes sijoiltaan.

”Olet julma”, minä kuiskasin. Yritin kuulostaa uhkaa- vammalta kuin oikeasti olinkaan.

”Julma?” Charlotte sähähti. ”Te ihmiset! Ette välitä mistään muusta kuin itsestänne. Kaikki on luotu vain teidän välineiksenne, kaikki muu tässä maailmassa on olemassa vain teitä ja teidän leikkejänne varten. Millään muulla ei ole väliä kuin teillä itsellänne!”

Se näytti suorastaan raivoisalta, sitten sen katse taas tyyntyi.

”Hän kutsui sinut tänne, jotta ottaisit hänen paikan- sa. Jos tekisit uuden sopimuksen kanssani, vanha purkautui- si ja hän olisi vapaa.”

Henkäisin ja käänsin katseeni nukesta Reniin. Hän ir- visti kivusta, mutta silmien katse oli anova.

”Miten on, lapsi?” Charlotte kysyi. ”Kyllä sinä minulle kelpaisit.”

Vihdoinkin sain jalkoihini liikettä. Minä juoksin. Juok- sin ulos talosta, läpi metsän, pysähtymättä kertaakaan. Kun minulta myöhemmin kysyttiin, mitä oli tapahtunut, totesin vain olevani pelkuri, ihan niin kuin serkkuni oli hokenut jo monien vuosien ajan.

Renin huutoa en unohtaisi koskaan.

OPKH:n toiminnasta

OPKH teetti joulukuussa kyselyn Ressun opiskelijoille, jonka avulla pyrittiin selvittämään opiskelijoiden suhdetta OPKH:n toimintaan sekä kehittämään sitä. Näin alkuun haluan kiittää kaikkia kyselyyn vastanneita. Vastauksia tuli yhteensä noin 300.

Hallitus sai runsaasti kiitosta opiskelijoilta avoimuudesta päätöksenteossa. Lisäksi opiskelijat olivat erityisen tyytyväisiä syksyn tapahtumiin, kuten Ressuweeniin, Terveyspäivään, Alexander Stubbin vierailuun sekä hallituksen

ylläpitämään perinteiseen joulukalenteriin. Hallituksen järjestämä ruokalavalvonta herätti tunteita puoleen ja toiseen. Ilmeni kuitenkin useita väärinymmärryksiä ja tietokatkoja, joita pyrin tällä tekstillä oikaisemaan.

Useille opiskelijoille oli epäselvää, miksi Vohvila ei ole ympärivuotinen konsepti. Vohvila on perinteisesti yksi keväisen kulttuuriviikon keskeisistä tekijöistä. Temaattisen luonteensa vuoksi ei olisi tarkoituksenmukaista, että vohveleita myytäisiin käytävillä vuoden ympäri. Lisäksi opiskelijoiden keskuudessa on havaittu selkeä "vohvelisaturation" ylittyminen viimeistään kolmantena myyntipäivänä, eivätkä leivonnaiset enää juuri maistu.

Kysymyksiä heräsi myös rakkaan koulu-lehtemme painamisesta. Täten vahvistan käytävillä liikkuneen huhutiedon siitä, että Pärskeitä ei ole OPKH:n painattama ja kirjoittama lehti, vaan sillä on omat toimittajansa, kuvajansa ja graafikkonsa työn takana. Emme siis voi ottaa kunniaa tästä laatujournalismin helmestä. Muistutan myös, että OPKH ei vastaa minkään risteilyjen järjestelyistä, vaan niiden takana ovat pääsääntöisesti koulun toimikunnat. Hallitus on myös luopunut kahvikoneen pitämisestä koulussa viime vuonna, sillä sen vuosittaiset ylläpitokustannukset tuottivat nelinumeroista tappiota eikä rahaa juuri jäänyt muihin asioihin.

Olen surullinen siitä, että jotkut opiskelijat kokevat hallitusedustajat klikkiintyneeksi ja ylimieliseksi porukaksi, johon on vaikea ottaa yhteyttä. Haluan painottaa, että hallitus tekee työnsä koulun yleisen viihtyvyyden ylläpitämiseksi ja lisäämiseksi, ja haluaa ottaa huomioon kaik-

kien opiskelijoiden mielipiteet ja ehdotukset. Siksi haluan kannustaa opiskelijoita kysymään joltakin hallituslaiselta suoraan, jos on jotain askarruttavaa mielessä tai haluaa vaikkapa jakaa hienon tapahtumaidean. Lisäksi muistutan kellarikerroksen OPKH-postilaatikosta, johon kaikki voivat jättää palautetta tai ideoita hallitukselle luettavaksi. Jos haluat yhteydenoton, muistathan kirjoittaa nimesi ja yhteystietosi mukaan.

Tänä vuonna hallitus on pyrkinyt panostamaan koulun viihtyvyyteen ja toimintaan muun muassa tekemällä uusia, haluttuja hankintoja. Tällaisia olivat esimerkiksi musikaaliproduktioita varten hankitut headset-mikrofonit ja kuntosalin dippiteline. Lisäksi hallitus tuki taloudellisesti koulun kerhoja ja ryhmiä hakemusten perusteella. OPKH pyrkii tukemaan koulun monipuolista kerhotoimintaa, joten jos sinulla on ideoita ja toiveita, ota hallituslaiseen yhteyttä! Työn alla on myös uusien sohvien hankkiminen koulun käytävälle.

Jos hallituksen päätöksenteko kiinnostaa, olet tervetullut seuraamaan kokouksia ja esittämään siellä mielipiteesi. Kokouksissa ilmoitetaan hyvissä ajoin Facebookissa sekä hallituksen infotaululla kellarissa. Jos et päässyt mukaan toimintaan syksyn haussa, asetu ehdolle kevään täydennyshaussa keskiviikkona 25.2. klo 11.50 juhlasalissa, kun abiedustajat jäävät ansaitulle lukulomalle. Pyrimme vastaisuudessa takaamaan vuorenvartan tiedonkulun ilmoittamalla toiminnasta ryhmänohjaustuokioissa ja koulun info-TV:ssä. Näistä jälkimmäinen idea oli erään opiskelijan ehdotus hallituksen kyselyssä – äänenne siis todella on kuultavissa!

Ps. Huhujen vastaisesti OPKH ei ole käyttänyt kassaansa loppuun. Tällä hetkellä tilillä on rahaa n. 4000 euroa, joka on enemmän kuin useimpina vuosina on ollut koko vuoden rahoittamiseen. Tämä ja muut hallituksen faktat löytyvät tuoreista kokouspöytäkirjoista.

Pps. Muista seurata OPKH:n Instagramia nimimerkillä Ressunopkh!

Talvisin terveisin,

Simo Nuuttila
OPKH:n puheenjohtaja
simonuuttila@gmail.com
@SimoNuuttila

Horoskooppi

PINJA VUORINEN

Oinas (21.3.-19.4.): Sinua kritisoidaan asiasta, joka ei omasta mielestäsi kaipa parantamista. Älä kuitenkaan loukkaannu, vaan ota neuvosta vaari.

Härkä (20.4. -20.5.): Tällä hetkellä kouluun panostaminen voi tuntua ylivoimaisen vaikealta, mutta lopussa se palkitsee. Älä jätä asioita viime tippaan.

Kaksonen (21.5.-20.6.): Sinusta tuntuu, etteivät ihmiset välitä sinusta samalla tapaa kuin sinä heistä. Tämä on kuitenkin harhaluulo, älä anna sen pilata ihmissuhteitasi.

Rapu (21.5.-22.7.): Monet asiat stressaavat sinua juuri nyt. Liika huolehtiminen on kuitenkin turhaa, ongelmat ratkeavat omalla painolla.

Leijona (23.7.-22.8.): Sinun on valittava valehteletko vai kerrotko totuuden. Valkoinen valhe ei sillä hetkellä tunnu isolta asialta, mutta sillä tulee olemaan vakavat seuraukset.

Neitsyt (23.8.-22.9.): Kun vanhat harrastukset alkavat kyllästyttää, älä pelkää etsiä uusia mielenkiinnonkohteita. Kokeile lajia, jota et olisi ennen harkinnutkaan.

Skorpioni (23.10.-21.11.): Kun eteesi tulee päätös, älä jää pohtimaan valintaasi pitkäksi aikaa. Käytä intuitiotasi, se johtaa oikeaan ratkaisuun.

Vaaka (23.9.-22.10.): Valon määrä lisääntyy päiväpäivältä, mutta energiasi määrä ei. Tee asiat omaan tahtiisi, äläkä rasita itseäsi liikaa.

Jousimies (22.11.-21.12.): Kevät on saapumassa, ja niin ovat myös kevätflunssat. Pukeudu lämpimästi, ellet halua maata sairasvuoteessa.

Kauris (22.12.-19.1.): Tuttusi herättää sinussa kauteutta. Älä ole katkera hänelle, vaan motivoitu itse saavuttamaan asiat joita kadepidit hänessä.

Vesimies (20.1.-18.2.): Aikasi ei tunnu riittävän kaikkien mitä sinun pitäisi tehdä. Laita prioriteettisi järjestykseen ja tee asioita, joita haluat tehdä muustakin kuin pakosta.

Kalat (19.2.-20.3.): Teet virheen, jota kadut sillä hetkellä valtavasti. Jälkeenpäin saat kuitenkin oppia, että asialla on hyvätkin puolensa.

A Theory in vagueness

Now that TOK courses are coming into view again, I'm left to stare at the officially added ways of knowing. Faith? "Faith, in its context as a way of knowing, is simply a rebranding of a more definitively termed psychological influence." VISA MÄKELÄINEN

It's getting to be that time of year again, when the philosophically enlightened IB2s are expected to present their immaculate essays of academic contemplation to our beloved forerunner of intellectualism, the IB, all the while the budding remainder of the IB totters about in its epistemological playpen of monumental philistinism and general inferiority. In other words, we got TOK courses.

Theory of Knowledge is one of the many sources of pride and unwarranted superiority that the IB is so well known for, and its students have even been cited as taking it as seriously as their other, actually-important subjects. It should come as no surprise then, that last autumn, when the IB decided to double the amount of ways of knowing in its TOK curriculum, there was a minor spat over whether or not these additions were necessary. The addition which stood out the most was that of faith, and the echo chamber reaction from the IB community was a resounding rejection of its status as a way of knowing. In apparent dissent

to how the someone in the IB seems to have listened to a certain George Michael song a few too many times, the IB community was momentarily engaged in heated debate over the issue. Now that the dust has settled and the community has realized that it doesn't actually care that much after all, it's time to remind ourselves of the IB's outrageous addition which inspired such brief bitterness and even managed to get a few people talking. Why isn't faith a way of knowing, why was it still added, and what are the implications of such an inclusion?

In order for any of us to include or dismiss faith as a way of knowing, we must first come to terms with the semantics of our claims. Knowledge is generally defined as informed familiarity, with Merriam-Webster's most applicably vague definition

stating it to be "the fact or condition of being aware of something." The general consensus on the nature of knowledge is that it requires justification. Nicholas Alchin, however, in his IB-prescribed textbook, defines knowledge on a basis of the validity of justification; according to him, knowledge can only be viewed on a spectrum of strong to weak justification, and any drawn lines between what objectively is or isn't knowledge are ultimately arbitrary. He justifies this claim by explaining that truth is subjective, and that defining knowledge on the basis of what is known is circular logic.

Another concern to be ironed out is the definition of faith. Our go-to deity of objective linguistic truths, the Merriam-Webster dictionary, states faith to be "firm belief for which there is no proof." This is the only definition which would justify its existence as distinguished from other ways of knowing, but it is simultaneously the definition which would garner the most objection to being

relevant to knowledge. "Proof" is a concept covered entirely by the other ways of knowing (particularly the traditional ones: sense perception, reason, language, and emotion), and the distinctive quality of faith is that it doesn't necessarily need proof or justification. In fact, for it to be a recognized, separate way of knowing, it cannot include justification, and therein lies the problem: most of our definitions of knowledge require ways of knowing to have justification, and even Alchin's IB-canon is based on some justification.

So, on Alchin's spectrum of weak to strong justification, where does knowledge with no justification fall? The answer is, of course, that it doesn't, nor is it therefore knowledge. It's not that the IB hasn't recognized this flaw; even in his textbook, Alchin briefly covers the concept of faith, stating that

it is a necessary leap for conscious certainty to exist. According to him, certainty is merely a consequence of confirmation bias, and the human thought process is one in which ways of knowing are expended until a preconceived conclusion is reached. If a satisfying conclusion is reached within the confines of reason, people will stop applying reason and simply go with said conclusion. Likewise, if a satisfying conclusion isn't reached, a leap of faith is required to come to a satisfactory result. "Leap" is a keyword in his statement, as he alludes to the metaphor of the leap of faith as a means of covering a gap once the ladder of reason is fully expended, or no longer points across to the opposing, desired side.

Of course, faith wasn't considered to be a way of knowing at the time of his book's inception, and it is entirely possible that the IB has since then amended its stance on Alchin's theories. Nevertheless, defenders of faith as a way of knowing have also stood by the merits of his claims, as they sometimes attempt to validate their point of view by referring to these very arguments. According to them, if knowledge requires justification, then the previously mentioned blind cognitive bias can serve as that justification. This calls into question, however, whether cognitive bias is a justification, or the way of knowing itself. In the case of faith and confirmation bias, one doesn't complement the other; they're two terms for the same concept. Confirmation bias, in terms of this context, is functionally synonymous with faith, as they both imply a disregard for logic in exchange for certainty in knowing.

Actually, why aren't cognitive biases listed as ways of knowing? What about other psychological factors and ailments? They provide solid explanations for irrational and not-objectively-justified knowledge, and are generally more applicable than faith. Faith, in its context as a way of knowing, is simply a rebranding of a more definitively termed psychological influence. Assuming that the IB recognizes this affinity, the only reason for it to use the term "faith" instead of "cognitive bias" is due to their connotations; faith has a historical backing of being acceptable, while the introduction of psychological elements brings with it a frightening notion that cognitive free will doesn't absolutely exist, and that our own knowledge is beyond ours to control. With "faith", the IB doesn't have to embrace fallibilism

in its theories, even though its vague definitions of knowledge clearly indicate such a requirement.

Of course, the IB doesn't care if its TOK theories are vague or lacking. It doesn't matter if they unjustly classify faith as a way of knowing, so long as it provokes the debate that it once did. In fact, a touch of imperfection can just be the spark that ignites the creation of a vehement and successful TOK essay. This deliberate equivocalness, however, undermines the entire concept of having a universally taught structure for the ways of knowing. As this is the first year that these new curriculum changes have been in effect, we haven't yet had a batch of essays utilizing the new possibilities, and the results are, no doubt, going to be compelling. Nevertheless, it's going to be an interesting dichotomy, as the IB inevitably struggles to inspire creativity and difference in interpretation, while it simultaneously clings to some evanescent, long-forgotten ideal of structure and definition in theory of knowledge courses.

Laura Rätty

Laura Rätty aloitti Ressussa vuonna 1994 ja valmistui vuonna 1997. Lukioajoista on jo pitkä aika, vaikka se onkin tuntunut hyvin lyhyeltä. Aloittaessaan lukion Rätty oli muita vuoden vanhempi, koska oli viettänyt vaihto-oppilasvuoden jo ennen Ressua. Lukioaika oli käännteentekevää, koska aluksi Rätty matkusti Hyvinkäältä Ressuun mutta kakkosella muutti Helsinkiin, jolloin hän myös koki helsinkiläistytensä. Ressun lukio, ressulaisuus ja sen tuoma verkosto ovat olleet Rädylle keskeistä elämässä. ROMAN BELETSKI

Kerro ressumuistojaasi.

Ressulaisuus liittyy lähinnä Stockan ja Esplanadin kahviloihin, siellä hengattiin runsaasti, mutta joitakin muistoja jäi myös luokkahuoneista. Luonteeltaani en ollut kymppin tyttö, ja koulussa valkeni, millaista valiojoukkoa tänne olikaan tullut. Ensimmäisen koeviikon palautukset paljastivat mielenkiintoisia puolia Ressusta. Kun matikankokeet jaettiin takaisin, olin helpottunut, että ylipäänsä pääsin läpi ja koeviikko oli takana, mutta ystäväni parahti kesken palautuksen itkuun selkäni takana. Kysyin, mikä oli hätänä, ja itkun syy oli arvosana 8½. Aluksi vielä pohdin, itkikö ystäväni ilosta vai surusta, mutta surun kyyneliä ne taisivat olla, koska hän ei ollut tottunut saamaan niin huonoja numeroita. Se iski.

Lukioaikaan liittyi tosi vahvoja tunteita. Itsellänikin oli seurustelusuhde lukioaikoina silloisen luokkakaverini kanssa. Näin elämänhistoriaa kun katsoo taaksepäin, se muodostui aika merkittäväksi suhteeksi, koska se oli viimeinen merkittävä seurustelusuhde ennen nykyisen aviomieheni ja lasteni isän tapaamista. Muistan lukioaikaisen poikaystäväni olleen hyvä saksan kielessä, koska hän oli ollut vaihdossa Saksassa. Omat saksanopintoni edistyivät siinä samassa erinomaisesti, ja varsinkin kotona kirjoitettavat ainekirjoitukseni olivat hyvin korkeatasoisia. Koetilanteessa ja tunteilla en valitettavasti ollut niin kyvykäs. Eron jälkeen saksanopintonikin loppuivat, eikä niihin ole sen jälkeen koskaan palattu. Olisi kyllä pitänyt vähän enemmän itse tsemppata.

Minulle Ressu oli hyvin käännteentekevä juttu elämässä. OPKH-aktiivisuus ja -toiminta imivät heti mukanaan. Meille muodostui tiivis porukka ja ystäväpiiri, joka ei rajoittunut näiden seinien sisäpuolelle. Ystäviä löytyi eri koulujen oppilaskunnista, mikä loi aika ison verkoston. Me olimme hyvin aktiivisia SLL:n toiminnassa. Ensin kakkosvuonna olin OPKH:n puheenjohtajana ja abivuonna SLL:n varapuheenjohtajana, ja sitä kautta lähdin eri järjestöihin, puoluepolitiikkaan ja muuhun yhteiskunnalliseen vaikuttamiseen.

Tästä päästiinkin seuraavaan kysymykseen: kuinka päädyit vaikuttamaan?

Tätä kautta. Olin minä ennen lukiotakin ollut oppilaskunta-aktiivi, mutta lukiossa se kunnolla aukesi. Silloin rehtorina oli legendaarinen Antero Penttilä, ja hänestä muodostui minulle oikeasti tärkeä henkilö, vaikka se harvinaiselta saattaakin kuulostaa. Perheen, sukulaisten ja ydinystävien lisäksi Penttilä on yksi elämäni merkittävimpiä henkilöitä. Hän tavallaan antoi minulle siivet, jotka ovat kantaneet tähänkin päivään asti. Hän selkeästi kohtasi oppilaat aikuisina, ja se oli tosi iso juttu. Olin jo SLL:n varapuheenjohtajana, ja Penttilä oli valittu kansainvälisen rehtoriliiton presidentiksi, kun hän tuli luokseni käytävällä ja sanoi: "Kuule Laura, minulla olisi sinulle yksi asia. Voisimmeko ajaa yhdessä tällaista yhteistä asiaa?" Silloin minä näin, että yhteiskunnallinen työ, jota me 18-19-vuotiaat kakarat teimme, oli oikeasti tärkeää. Hän oli aidosti lähestynyt minua kollegana kysäykseen, voisimmeko me yhdessä miettiä. Kyseessä oli siis jokin koulutuspoliittinen asia.

Se, miten Penttilä antoi oppilaskunnalle tilansa toimia ja miten häntä arvostettiin oli aivan huikeaa ja käännteentekevää. Oli kova isku kuulla Penttilän kuolemasta pari vuotta kirjoittamiseni jälkeen. Hän oli ihminen, joka selkeästi vaikutti jopa elämäni uravalintaan.

Mitä Ressun jälkeen? Lääketieteellinen?

En minä heti lääketieteelliseen mennyt vaan vasta 23-vuotiaana. Siinä välissä oli kaikenlaista, vähän sellaista itsensä etsimistä. Minun oli omassa mielessäni vaikea yhdistää kaksi suurta intohimoa ja tärkeää asiaa. Minulla oli voimakas halu yhteiskunnalliseen vaikuttamiseen. Se on sellainen asia, mistä ei pääse eroon, vaikka haluaisikin. Halusin kuitenkin myös voimakkaasti tehdä jotain konkreettista. Kahden lääkärin lapsena mielestäni oli hyvin mielikuvituksetonta ryhtyä itsekin lääkäriksi, mutta luonnontiedeorientaationi tuli

vahvasti esille ja koin olevani hyvä siinä. Lääketiede sekä ihmiset ja potilaat kiinnostivat. Sitten haahuilin yliopistolla opiskellen kaikenlaista. Ei se mitenkään yhteiskunnallisesti tuottavaa ollut. Opiskelin kaikkea valtio-opista kemiaan ja kypsyttelin ajatusta siitä, että pakko sinne lääkikseen on mennä. Se oli sitten kuin putki, kävin sen ja samaan aikaan osallistuin järjestötoimintaan, olin kunnallispolitiikassakin mukana. Valmistumisen jälkeen tein puhtaasti lääkärin työtä, ennen nykyistä tehtävääni olin leikkaussalissa anestesialääkärinä.

Olin kädet siinä työssä, ja olihan se palkitsevaa, mutta samaan aikaan olin kaupunginhallituksessa ja valtuustoryhmän puheenjohtajana. Lasten synnyttyä ymmärsin asian, jota en lukio-

aikoina vielä ihan ymmärtänyt. Ihminen on lopulta aika rajallinen. Lukiossahan sitä ajattelee, että voi tehdä kaikkea, mitä haluaa. Noh, tosiasiasa monia asioita voi tehdä muttei välttämättä samaan aikaan. Oman kalenterin rajat alkoivat tulla vastaan.

Kun tarjoutui mahdollisuus lähteä johtamaan sosiaali- ja terveydenhuollon kokonaisuutta Helsingissä, tartuin siihen, koska se yhdistää mahtavalla tavalla kaksi kiinnostavaa maailmaa, yhteiskunnallisen vaikuttamisen ja lääkärin ammatin.

Mikä olisi neuvosi vaikuttamishaluiselle nuorelle?

Nykymaailma on ihana paikka, kun voi vaikuttaa monella tavalla. Ei ole mitään yhtä järjestelmää, jonka kautta voisi vaikuttaa, kuten esimerkiksi puoluepolitiikka. Kaikentyyppinen vaikuttaminen on mahdollista. Muistan ajat, jolloin puhuttiin, että kaikki puolueet ovat samanlaisia ja kaikki puhuvat samoista asioista ja intohimo puuttuu. Kyllähän nykyään politiikka on palannut politiikkaan, ja intohimoinen vaikuttaminen jopa äärikeinoilla on palannut.

Minulla on itselläni vahva puoluepoliittinen tausta, mikä on ollut hyvä. Se on anta-

nut minulle hyvin nuorena legitiimin tavan vaikuttaa. Tämä koulu on opettanut, että nuorten vaikuttaminen ei ole lasten leikkiä. Nuori on yhtä tärkeä ja arvokas vaikuttaja kuin aikuinenkin. Se on tärkein viesti.

Kun opiskelin Ressussa, vastustimme nuorisovaltuustoa. Voi olla, että aikojen saatossa sen idea onkin muuttunut, mutta meidän ajatusmaailma lähti siitä, etteivät nuoret tarvitse omaa hiekkalaatikkoo, missä lapioidaan sitä tavaraa kasasta toiseen. Olemme tasavertaisia yhteiskunnallisia vaikuttajia ja osaamme toimia järjestelmässä, joka aikuisilla on. Tämä oli koulun vahva viesti. Kun aloitin 18-vuotiaana ensimmäisissä kunnallisissa luottamustoimissa Helsingissä, olin varmasti paljon tyhmempi kuin nyt, minulla oli vähemmän elämäkokemusta. Uskon silti, että se oli järjestelmällekin arvokasta. Oli hyvin palkitsevaa ja hienoa, että voi olla tasavertainen vaikuttaja muiden kanssa. Se teki vaikutuksen: ei tarvitse olla meritoitunut, jotta voi olla jotain. Mieli-piteesi on yhtä arvokas, riippumatta siitä, oletko 60-, 36- vai 18-vuotias.

Siihen aikaan puhuttiin siitä, että nuoret vaikuttavat nuoriin liittyviin asioihin. Hei haloo, kai nuoret nyt vaikuttavat muihinkin kuin nuoriin liittyviin asioihin! Tämä ymmärrettiin vasta myöhemmin. Esimerkiksi nykyisin käytävän eläkepoliittisen keskustelun suhteen oltaisiin silloin voitu sanoa, ettei nuorten tarvitse ottaa kantaa siihen, kun se ei koske niitä millään lailla. Ai ei koske vai? No totta kai koskee, aika paljonkin!

Myös aikuisillakin voi varmaan olla vaikuttamisen suhteen ongelmia?

Yhteiskunnassa ei ole ikinä riittävästi osallistumista. Toisaalta kaikilla ei tarvitse olla ylikehittyntä halua vaikuttaa, kuten minulla. Se ei tee kenestäkään huonompaa ihmistä, jos ei halua käyttää kaikkia iltojaan puoluepoliittisissa kokouksissa ja hallitusohjelmaa lukien. Demokratiassa on sallittua se, että kaikki eivät ole aktiivisia. Tärkeintä on se, että niille, jotka haluavat, pystyvät ja kykenevät, on sitä varten kanavat. Jos kuitenkin elämäntilanteen tai jonkun muun syyn takia päättää, ettei nyt tai koskaan ole vaikuttamisen aika, sekin on ihan ok.

Monia Ressuja kiinnostavat samaan aikaan eri asiat. Miten itse yhdistit vaikuttamisen ja lääkiksen?

Se ei ollut yhtään helppoa! Ressun jälkeen se oli isoin aikuiseksi kasvamisen juttu. Täällä tulee sellainen illuusio, että mikä vaan on mahdollista. Tämä on huikea koulu, täällä on huippujengiä ja kaikki on mahdollista! Täällä ruokitaan ihmisen itsetuntoa, mikä on vain hyvä asia. Muistan, kun koeviikolla viimeisenä iltana laski koko matikankirjan ja selviytyi erinomaisesti, koska kaikki oli mahdollista! Kun tulee aikuiseksi, huomaa sen, että vaikka on edelleen paljon asioita, jotka ovat mahdollisia, on asioita, jotka eivät ainakaan samaan aikaan ole mahdollisia. Olen joutunut tekemään aika ison surutyön siitä, että nykyisen tehtäväni hoitaminen ja potilastyö eivät ole samaan aikaan mahdollisia. On se vähän tuskallista. Usein kuuntelen lääkäriystävieni kertovan työstään ja alastaan, ja minä istun täällä kaupunginhallituksen kokouksessa.

Mitä opetussuunnitelman ulkopuolisia asioita on Ressusta sinulle jäänyt?

Ressusta minulle on tullut koko yhteiskunnallisen vaikuttamisen ketju, miten toimitaan: millä tavalla käyttäydytään kokouksissa, tehdään aloitteita, tehdään puheita... Mutta asia, jota ei näe eikä voi oppia missään, on valtava verkosto, joka on tätä kautta tullut. On mahtavaa tavata ihmisiä, jotka ovat olleet eri vuosikymmeninä Ressussa ja jatkavat saman fiiliksen siitä, että on maailman paras koulu ja elämän parhaita valintoja ja käännekohtia. Se on asia, joka täältä kantaa. Vaikka yksilökeskeisyys onkin aikamme suuri pulina, se ei lennä ketään yhtään mihinkään. Se on joukkue, johon ihminen kuuluu.

Kerran Ressu — aina Ressu. Miten ilmenee elämässäsi?

Näkyi tosi paljon elämässäni. Totta kai tuntee ne, jotka olivat samaan aikaan kanssani koulussa, mutta siten tietenkin on myös vanhempia ja nuorempia, joita tapaa. Ressulaisuus on asia, joka tulee lähes aina esille. Usein luonnehtiessani ihmisiä aloitan Ressusta: ”Joo, meidän kävimme siis Ressua samaan aikaan.” Perinteellä on iso merkitys.

Kerro vielä jotain muistoja ressua ajoiltasi.

Kun selailin lehtiä, tuli mieleen muisto joltain risteilyltä. En ollut mikään hiljaisiin juhlija. Oli juhlinta käynyt jo aika raskaaksi kun menttiin satamaan. Siihen aikaan metallinpaljastimia alkoi ilmestyä, ja ne olivat iso juttu. Meitä oli iso ressuporukka satamassa. Minun kohdalla se kone alkoi huutaa, ja takataskustani löytyivät käsiraudat. Jätin ne sinne satamaan, ja jäi harmittamaan, etten käynyt hakemassa niitä sitten takaisin tultuamme. Niissä ei siis ollut avainta, joten vähän epäselväksi jäi, mistä ne sinne tulivat ja missä avain oli. Paljon hyviä muistoja, ja lehtiä selaillessa tulee vielä enemmän.

Juuri tuossa muutama viikko sitten kokoonnuimme hyvän lukioaikaisen ystäväni luokse diailtaan. Myötähäpeän määrä oli valtava, mutta oli silti aivan mahtavaa katsoa dioja ja muistella kaikkia asioita yhdessä, muun muassa kellarin portaiden alapuolelle siivouskomeroon perustettua oppilaskunnan hallituksen toimistoa. Oli hienoa, kun saatiin oma tila, vaikka se olikin sitten heti vuorattu mapeilla!

Vielä loppuun joku lyhyt ja ytimekäs ohje nykyressuille.

Tulevaisuuteen voi suhtautua aika huolettomasti, tämän jälkeen on edellytyksiä tosi moneen. Vaikeinta on valita oma reitti. Edellytykset, jotka täältä sain, ovat tosiaan kantaneet hyvin kaikki nämä vuodet. On tosi mukavaa ja tulee tosi hyvä ja positiivinen fiilis, kun kävelee tästä portista ohi. Välillä lukioaikaa kyllä kaipaa paljon. Monet asiat olivat tosi yksinkertaisia, mutta oli silti paljon eväitä hoitaa erilaisia asioita.

Pienen saaren suuri studio

Jatkoa viime lehden artikkelille Ghiblin taikamaailma. Käsittelyvuorossa ovat pienen studion suuri menestys ja periaatteet. Tiesitkö, että Studio Ghibli on tehnyt myös Play Station -pelin?
PAULI KETTUNEN

Studio Ghibli on Japanin menestynein animaatiostudio sekä omilla kotimarkkinoillaan että kansainvälisesti. Studion elokuvat ovat voittaneet monia palkintoja ja ne ovat rikkoneet toistuvasti Japanin kansallisia lipunmyyntiennätyksiä.

Vuonna 2001 ensi-iltansa saanut Hayao Miyazakin ohjaama Henkien kätkemä (Sen to Chihiro no kamikakushi) on Studio Ghiblin menestynein elokuva niin kaupallisesti kuin palkintokaappia ja kriitikoiden arvostelujakin katsoen. Se pitää hallussaan kaikkien aikojen tuottavimman anime-elokuvan titteliä (yhdeksänneksi tuottavin käsin animoitu elokuva) ja syrjäytti ilmestyessään Titanicin Japanissa suurimman tuoton tehneen elokuvan paikalta, jota se pitää yhä hallussaan. Henkien kätkemä voitti ensin Japanin kansallisen elokuva-akatemian palkinnon Vuoden parhaasta elokuvasta ja laulusta, sitten Berliinin kansainvälisen elokuvafestivaalin Kultainen karhu -palkinnon, Cinekid Film Award -palkinnon ja Hong Kongin elokuvafestivaalin Paras aasialainen elokuva -palkinnon. Tällainen palkintolistaus ei Hayao Miyazakin elokuville ole epätyypillistä, mutta yksi asia nostaa Henkien kätkemän ylitse muiden: Parhaan animaation Oscar-palkinto, jonka elokuva voitti jätten taakseen esimerkiksi elokuvat Toy Story ja Lilo&Stich.

Henkien kätkemä ei kuitenkaan ole ainoa Miyazakin elokuva, joka on ollut ehdolla Oscar-gaalassa. Myös vuonna 2004 ilmestynyt elokuva Liikkuva linna (Hauru no ugo ku shiro) oli ehdolla Parhaan animaation Oscariin, mutta hävisi Wallace&Gromit: Kanin kirous -elokuvalla. Lisäksi ei vielä Suomeen ehtinyt, Japanissa viime kesänä ensi-iltansa saanut Tuuli nousee (Kaze tachinu) on asetettu ehdolle tulevaan Oscar-gaalaan, jossa se kohtaa esimerkiksi Frozenin ja Itse ilkimys 2:n. Tuuli nousee -elokuvansa ehdokkuuden myötä Hayao Miyazaki jakaa ohjaaja Chris Sandersin kanssa eniten ehdokkuuksia saaneen ohjaajan paikan kolmella elokuvallaan. Studio Ghibli taas pitää hallussaan kolmatta sijaa animaatiostudioiden listalla yhdellä voitolla ja yhteensä kolmella ehdokkuudella, häviten vain Pixar- ja Dreamworks-studioille.

Periaatteet ja perinteet kunniaan

Studio Ghibli nousi animen maailman hallitsijaksi uudenaikaisilla ideoilla ja luovalla toteutuksella. Studioissa noudatetaan omanlaistaan filosofiaa, joka tietyllä tasolla erottaa sen muista alansa tekijöistä. Myös alkuperäisille periaatteilleen uskollinen Ghibli on rahan tekemiseen tähtäävä elokuvastudio, mutta studiossa arvostetaan edelleen tarinaa ja sen kerromista, Hayao Miyazakin alkuperäisen idean mukaisesti.

Ei jatko-osia: Ei vaikka rahaa tulisi ovista ja ikkunoista, kuten monille länsimaisille yksittäisistä elokuvista sarjoiksi muuttuneille animaatioille on käynyt tarinan kenties kärsiessä venyttämisestä. Miyazaki itse kuitenkin on rikkomassa tätä Studio Ghiblin mielestäni hienoa perinnettä suunnittelemalla jatko-osaa vuoden 1992 elokuvalleen Porco Rosso (Kurenai no buta). Tulevan elokuvan ohjaajaksi on kaavailtu Kätäjöiden (Karigurashi no Arrietty) tekijää Hiromasa Yonebayashia, jolta ilmestyy ensi kesänä elokuva Omoide no Marnie (eng. When Marnie Was There) Joan G. Robinsonin nimellä Tyttö ikkunassa suomennetun romaanin pohjalta.

Ei leikkauksia: Tämä periaate koskee studion elokuvien ulkomaista julkaisua. Periaate syntyi sen jälkeen, kun Tuulen laakson Nausicaä (Kaze no tani no Naushika) leikattiin ja editoitiin aikanaan USA:ssa uudelleen tarinaa myöten ja julkaistiin nimellä Warriors of the Wind, mistä Miyazaki ei erityisemmin pitänyt. Sitten Ghiblin elokuvien ulkomaisen levityksen ehtona on ollut leikkaamattomuus. Kun Miramaxin Harvey Weinstein ehdotti Prinssessa Mononokea (Mononoke-hime) uudelleenleikattavaksi amerikkalaista julkaisua varten, Studio Ghiblin tuottaja Toshio Suzuki lähetti tälle japanilaisen katana-miekan ja siihen kiinnitettyä viestin "No cuts".

Käsityö: Vaikka Studio Ghiblissäkin siirryttiin Isao Takahatan Naapurini Yamadat -elokuvalla tietokoneaikaan, ovat studion elokuvat edelleen käsin piirrettyjä. Pixar tai muiden länsimaisten studioiden tapaan tietokoneella 3D-animoituja elokuvia Ghibli ei ole tehnyt, eikä ole ainakaan ihan

lähiaikoina myöskään tekemässä. Varsinkin Isao Takahatan uusi Kaguya-hime no monogatari -elokuva (Prinsessa Kaguyan tarina, toim. suom.) käyttää hyväkseen jopa hieman kömpelöhkön oloista, perinteisen yksinkertaista käsin piirrettyä animaatiojälkeä.

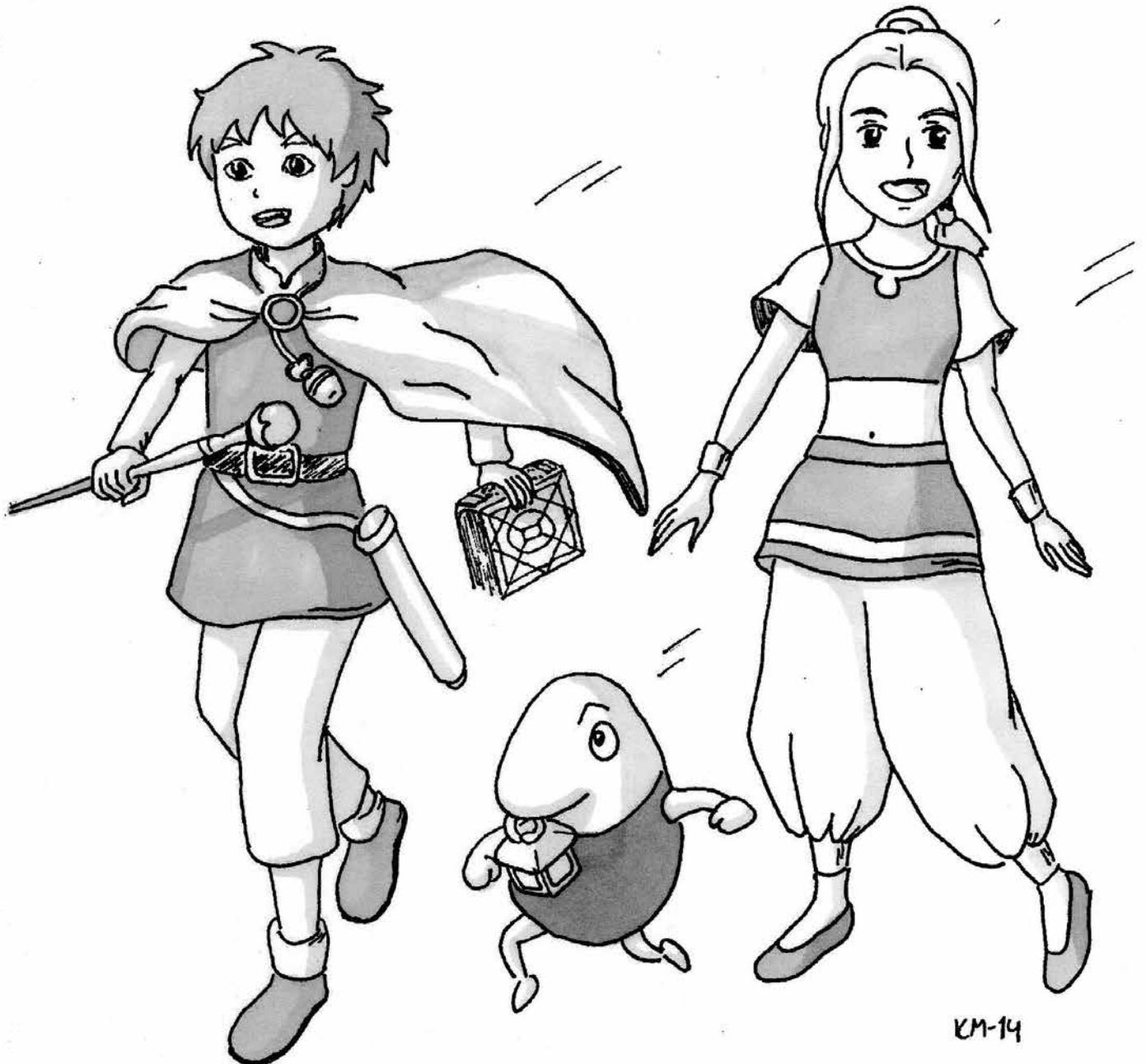
Ni no Kuni: Ghiblin taikaa myös pelaajille

Studio Ghiblin yhdessä Level-5 -pelistudion kanssa kehittämä Ni no Kuni: Shikkoku no Madoushi -peli julkaistiin Nintendo DS -käsikonsolille vuonna 2010. Lisänimi tarkoittaa suoraan käännettynä pikimustaa velhoa, siis pelin pahista Shadaria. Alkuperäistä versiota ei ole julkaistu Japanin ulkopuolella, mutta pelin myöhempi, Playstation 3:lle julkaistu versio on olemassa myös englanninkielisenä. Ni no Kuni: The Wrath of the White Witch julkaistiin Japanissa marraskuussa 2011 ja muualla maailmassa alkuvuodesta 2013. Pelin nimi, Ni no Kuni, tarkoittaa käännettynä toista maailmaa, mikä pelissä hyvin nopeasti selviääkin. Pelaaja pääsee juoksentelemaan toisen maailman vehreille niityille ja

kuumille aavikoille. Välillä palataan myös tähän maailmaan, päähenkilö Oliverin kotikaupunki Motorvilleen, josta peli alkaa.

Juoni alkaa, kun Oliverin on pelastettava äitinsä löytämällä tämän sielunkumppani toisesta maailmasta. Tavoitteeseen päästäkseen pelaajan on suoritettava tehtäviä ja päihitettävä erilaisia otuksia taistelussa exp-pisteistä, joiden kertyessä Oliver kehittyy ja voi loitsia pidempään väsymättä.

Hahmot ovat ghiblimäisen ihania ja tarina pienestä kliseisyydestään huolimatta erinomainen. Upeat välianimatiot ovat Studio Ghiblin animoimia ja Level-5:n työnjälki pelissä on kaunista ja viimeisteltyä. Pelin musiikin on säveltänyt Hayao Miyazakin elokuvista tuttu Joe Hisaishi, jonka mestarillinen soundtrack luo upean tunnelman tähän visuaalisesti upeaan jrpg-peliin. Ni no Kunin maailmaan pääsee helposti sisään ja se on helppo aloittaa, vaikka ei aikaisemmin japanilaisia pelejä olisi pelannutkaan.

Kasvisruokareseptit

IIDA LEHTO, JASMIN MYLLÄRI

Cupcakes -Kuppikakut

(about 15 cupcakes/noin 15 kuppikakkua)

Ingredients/Ainesosat

3 eggs/3 munaa
100g butter/100 g voita
1.5 dl flour/1,5 dl jauhoja
1 dl sugar /1 dl sokeria
1 tsp vanilla sugar/ 1 tl vaniljasokeria
1 tsp baking powder/1 tl leivinjauhetta
1 tbsp milk/1 rkl maitoa

1. Preheat the oven to 175 degrees. Melt the butter and leave to cool.
2. Mix eggs with sugar with an electric mixer until light and fluffy.
3. Add butter and sift dry ingredients into the egg-sugar mixture.
4. Add milk and mix the dough until smooth and lump-free.
5. Put the dough into baking cups (leave room for it to rise a little).
6. Place the tray of cupcakes into the oven for about 10 minutes (with a convection oven; add some time if using a regular oven). If you wish, you can use this recipe to make chocolate cupcakes by adding 4-6 tbsp of cocoa. If the dough becomes too floury, add another tablespoon of milk.

1. Lämmitä uuni 175 asteeseen. Sulata voi ja jätä se jäähtymään.
2. Sekoita munat ja sokeri sähkövatkaimella kunnes seos on ilmavaa.
3. Lisää voi ja siivilöi kuivat ainekset muna-sokeriseokseen.
4. Lisää maito ja sekoita taikinaa kunnes se on tasaista.
5. Laita taikina muffinssivuokiin (jätä vähän tilaa, jotta taikina voi kohota).
6. Aseta kuppikakut uuniin noin 10 minuutiksi (kiertoilmauunissa; normaalissa uunissa vähän kauemmin). Voit halutessasi tehdä taikinalla suklaakuppikakkuja lisäämällä taikinaan 4-6 ruokalusikallista kaakaojauhetta. Jos taikinasta tulee turhan jauhomaista, lisää toinen ruokalusikallinen maitoa.

Chocolate Frosting/Suklaakuorrute

Ingredients/Ainesosat

2 dl softened margarine/2 dl juoksevaa margariinia
6 dl confectioners' sugar/6 dl tomusokeria
50g dark chocolate/50 g tummaa suklaata
2 tbsp cocoa powder/2 rkl kaakaojauhetta

1. Beat margarine and confectioners' sugar until it turns into a smooth, yellow paste-like mixture.
2. Grate dark chocolate into the mixture and add cocoa powder. Mix well.

1. Vatkaa margariini ja tomusokeri tasaiseksi, keltaiseksi massaksi.
2. Raasta tummaa suklaata seokseen ja lisää kaakaojauhe. Sekoita hyvin.

Lemon Frosting/Sitruunakuorrute

Ingredients/Ainesosat

1.5 dl softened margarine/1,5 dl juoksevaa margariinia
 6 dl confectioners' sugar/6 dl tomusokeria
 1 lemon/1 sitruuna
 2 tbsp lemon juice/2 rkl sitruunamehua

1. Beat margarine and confectioners' sugar until it turns into a smooth, yellow paste-like mixture.
 2. Grate the zest off the lemon and add to the mixture. Add lemon juice and mix well.

1. Vatkaa margariini ja tomusokeri tasaiseksi, keltaiseksi massaksi.
 2. Raasta sitruunankuori ja lisää seokseen. Lisää joukkoon myös sitruunamehu ja sekoita tasaiseksi.

Cream Cheese Frosting/Tuorejuustokuorrute

Ingredients/Ainesosat

100 g plain cream cheese/100g maustamatonta tuorejuustoa
 3 dl confectioners' sugar/3 dl tomusokeria
 1 tl vanilla sugar/1 tl vaniljasokeria
 1 tbsp cream/1 rkl kermaa
 food dye/elintarvikeväriä

1. Beat the cream cheese and confectioners' sugar until smooth.
 2. Add vanilla sugar and cream and mix well.
 3. If you wish, you can dye the frosting with food dye. Add dye with caution to reach your desired tone.

1. Vatkaa tuorejuusto ja tomusokeri tasaiseksi massaksi.
 2. Lisää vaniljasokeri ja kerma. Sekoita hyvin.
 3. Jos haluat, voit värjätä kuorrutteen ruokaväriillä. Lisää väriä pikkuhiljaa, kunnes saavutat haluamasi sävyn.

If your frosting seems too dry, add cream or margarine to add moisture. If your frosting seems too moist, add more confectioners' sugar. The frosting is supposed to feel relatively stiff, so it keeps its shape when it's on the cupcake!

Jos kuorrute vaikuttaa liian kuivalta, lisää kermaa tai margariinia. Jos kuorrute taas vaikuttaa liian kostealta, lisää tomusokeria. Kuorrutteen kuuluu tuntua suhteellisen jäykältä massalta, jotta se pysyy muodossaan kuppikakun päällä!

Rosoiset ressumaikat: humoristinen henkilögalleria

Ressun opettajista, osa III

Juttusarjan tarkoituksena on tutustuttaa Ressukat, etenkin ykköset, rakkaisiin opettajiimme ja kertoa heistä parhaat juorut. Lisäksi neuvomme, mikä tunneilla saa pysymään hereillä. MIINA VIRTANEN, SANNA RANTAHALVARI

JUTU eli Juhana Tulkki, fysiikka

Legendaksi muodostunut JUTU on työssään raudanluja ammattilainen. Tämä suurten kuvaajien mies käyttää vain takkatikkuja. JUTU:n ominaisuuksiin kuuluu voimakas auktoriteetti, mutta myös terävä huumorintaju, jonka kohteeksi joutuminen voi olla varsin karaiseva kokemus.

Näin pysyt hereillä: Odottamalla, milloin kuuluu oikea vastaus ja sitä seuraava innokas "TJUUI!" JUTU:n suusta.

MISP eli Mika Spåra, matematiikka

"Sporan" kyydissä matematiikassa päästään aivan uusiin sfääreihin. Suorasukaisuudestaan ja kettuilstaan tunnettuna hän ei sovi heikompilahjaisille (eikä nollalla jakaville). Ohjelmointia tai robotiikkakurssia emme ole kokeilleet, mutta siellä hän varmasti loistaa!

Näin pysyt hereillä: Keskity antamaan itsestäsi älykäs vaikutelma, tai muuten saat turpaasi.

MAHA eli Marko Halonen, yhteiskuntaoppi, historia ja latina, IB history

Reipas ja tiukka MAHA pitää oppilaat ruodussa välikokeilla ja tehokkaalla opiskelutahdilla. Häntä voi kutsua innostuneeksi latinistiksi: "Valete!" kaikuu luokassa tunnin loputtua. MAHA on elävä esimerkki koulumme ylvästä Kerran Ressu, aina Ressu-perinteestä, sillä hän valmistui täältä vuonna 2004.

Näin pysyt hereillä: Tuntiaktiivisuus bona est.

SASU eli Sanna Suomalainen, uskonto ja psykologia, IB psychology

Mukavaa ja äidillistä SASU:a ei voi vihata kukaan. Hän huolehtii tarkasti siitä, että kaikkien henkinen terveys säilyy eikä kukaan traumatisoidu. Tunneilla opiskellaan eri opiskelumenetelmiä teoriassa ja käytännössä.

Näin pysyt hereillä: Odottamalla, milloin Sigmund Freud –sorminukke tulee esiin.

HENI eli Helena Niku, saksa ja englantia

Päivästä riippumatta iloisesti lirkutteleva, jopa hieman kiljuvaääninen HENI jaksaa innostua aina ja kaikesta. Edes väsyneet oppilaat eivät saa häntä masentumaan, vaan hekin pidetään skarppeina keinolla millä hyvänsä.

Näin pysyt hereillä: Yritäkin nukkua, niin HENI ravistelee sinut hereille.

ROWA eli Roger Walentinsson, espanja, italia ja ruotsi

Ooppera- ja kielinero ROWA ei höpise tai riehu turhia: tunneilla vallitsee syvä työrauha, jota voi myös kuolemaksikin kutsua. Hän huomioi oppilaat tekemällä kokeista inhimillisiä ja tunneista leppoisia.

Näin pysyt hereillä: Kofeiinipiikkiä ennen tunnin alkua suositellaan.

Punttisalin pelossa

Nostatko sata kiloa penkistä? Etkö? Siinä tapauksessa, uskallatko tarttua koulumme salilla kahvakuulaan? Etkö? Siinä tapauksessa lue tämä juttu!

Oletko koskaan mennyt rakkaan koulumme kuntosalille aikeinasi mennä nostelemaan kahden kilon käsipainoja tai kahvakuulia? Oletko matkallasi kenties nähnyt vaimarikerhon kiinnittämiä ilmoituksia ja salille päästyäsi törmännyt isoon Arskaan? Tartuttuasi taljaan huomaat, ettet saa sitä edellisen jäljiltä liikkumaan, vaikka roikkuisit kahvassa koko painolasi jalat ilmassa. Pelästyitkö? Niin on pelästynyt moni muukin.

Älä silti lannistu, kahvakuulaan tarttuminen on ihan yhtä hyvä syy mennä salille kuin sadan kilon nostaminen penkistäkin. Kukin tavallaan ja jokaiselle jotakin. Koulumme salilla on vahva maine vaimarien päämajana ja muskeli-luolana. Tämä maine säikäyttää monet, jotka haluaisivat aloittaa salilla käynnin tai käyttää salia vähän kevyempään lihaskuntoiluun.

Kuntosalimme kärsii erityisesti vakavasta naisenergian puutteesta. Salilla käyminen olisi mukava tauko jokaisen päivään ja siihen on kaikilla mahdollisuus. Ovesta sisään astuminen vaatii kuitenkin rohkeutta, joten madaltakaamme kynnystä yhdessä!

Koulumme salin tulisi olla jokaiselle avoin kuntoilupaiikka, tilaisuus urheilla hyppytunneilla tai koulun jälkeen – sukupuoleen, vuosiluokkaan tai hauisten kokoon katsomatta. Nyt rohkeasti salille kaikki kahvakuulailijat, ykköset ja vasta-alkajat! Kyllä sopu sijaa antaa, vaimarit tehkööt tilaa! ANONYymi

Ressunalimsia

JESSE VERKKOPERÄ

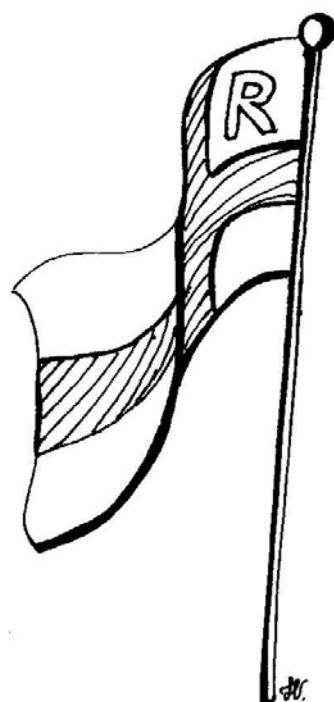
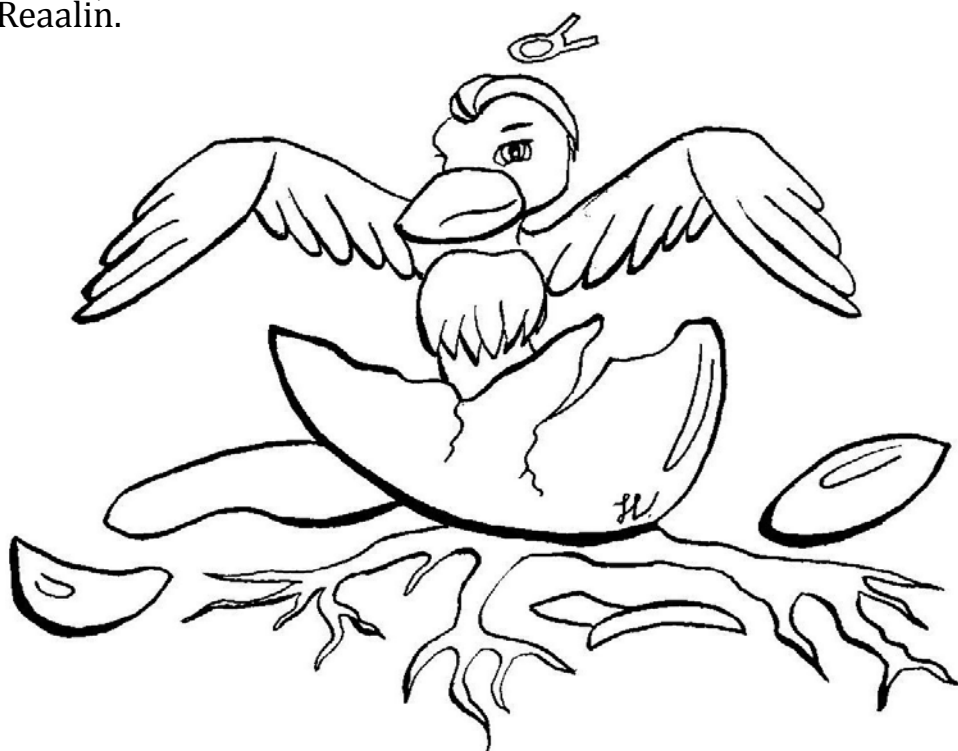
Maamme, siis Lukiomme

Oi Ressu, sä sivistyksen syl',
toin' koti kultainen.
Ei norssia, ei junttia,
ei ressua rakkaampaa,
kuin arkku tää timanttien,
kokoelma häikäisevien jalokivi-
en.

Sun barokkifasadi ylpeydestään
lopultakin puhkeaa,
kun arvosanamme saa nouse-
maan,
sun spårat, jänikset loistossaan
ja kerran kirjoitus koetellaa',
korkein kirjain kunniaa'.

Kaski ja hedelmämaa

Jos onni on onnistunut, haltija tuo
pudottanut siemenesi
auriongon luo,
on siul paikka ja ponteva,
nostaa varsi, kaunis ja roteva,
lukiossamme Reaalin.

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

"Me ostettiin opehuoneeseen sellainen 'Happy Angel' -setti. Se ei kyllä ihan vastaa kristillistä enkelikäsitystä."

"Älkää höpöttäkö nyt! Tää on kovaa peliä!"

"Mulla on tällainen arvonta-apina täällä."

"Mulla ei oo torvea, mulla on vaan tämmöinen taikasauva. Harmi ettei tästä lähde mitään ääntä."

"Se oli silloin 70-luvulla kun minäkin vielä taputtelin kakkaa hiekkalaatikolla."

"Mä arvasin että tässä käy näin. Mä kosten tän sit neloskurssissa..."

"Mitenkäs tätä geokolmiota käytettiin?"

"Voin ihan hyvin elää satavuotiaiks (naurahtaa) näillä elämäntavoilla joo varmaankin."

"Me ollaan naimisissa talouskasvun kanssa, siitä ei pääse mihinkään."

"Joo, nyt se selvisi. Sun laskin ei osaa laskea."

"Nyt käydään ensin tää koe läpi ja sit vasta rupeette mussuttaan keskenänne."

5. koodin palautus:
"Vieläks te jaksatte ottaa yhen iskun vastaan?"

"Nää on muuten tärkeitä matemaattisia kysymyksiä nää aitakysymykset."

"Ei se nyt maailmaa kaada, meni vaan väärin."

Aloittaa aloitustunnin:
"Mullei oo kynää niin voiks joku lainata?"

"Yrittäjät haluaa lähtökohtaisesti kaikki teidän rahat."

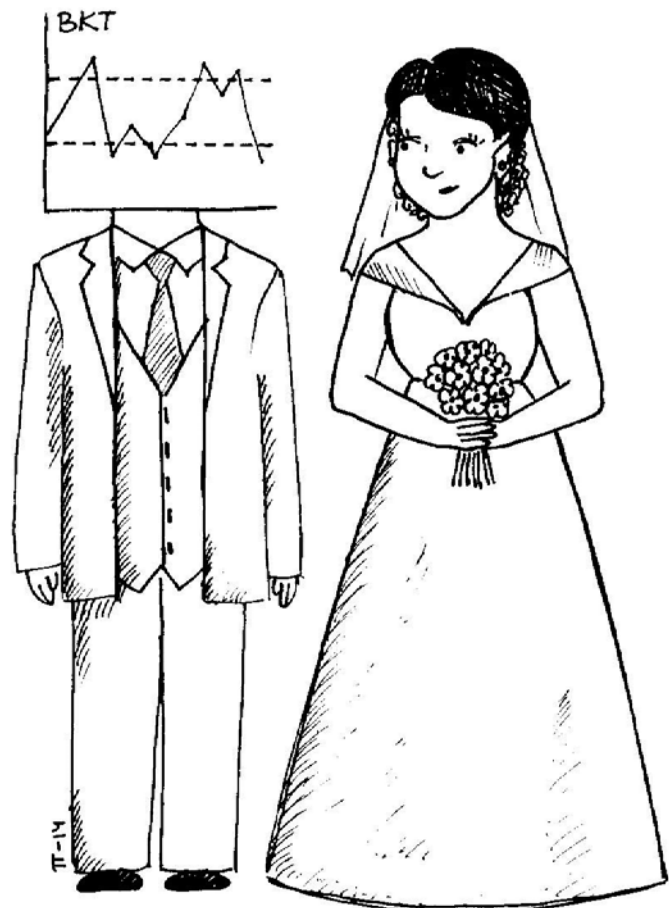
"Toinen laittaa silmät kii ja toinen alkaa tökkimään."

"Mä oon rajoittunu tällä hetkellä vaan tälläsiin suoriin aitoihin."

"Pelkkää tällästä n-sotkua tässä."

"Pitäisköhän mun joskus käydä hississä?"

"Jälkiviisaus on historioitsijan suurin nautinto." (kuvailee palautustuntia)

"Varmaan pitäisi pyytää
Disneyltä tekijänoikeudet
että saanko mä puhua niistä
elokuvista näin
paljon..."

Oppilas kysyy Ressun
päivästä:
"Mä en oo nyt tähän
keskittynyt ollenkaan, mä oon
vaan miettinyt kiinalaisia."

"No, ei sillä oo mitään väliä
mitä mä laitan tänne."

"Opiskelijat on pohjasakkaa."

"Mutta siihen naimiseen,
... eikun avioliittoon liittyy
jotain sivuvaikutuksia."

"Jumankauta te ootte
syntynyt sillon ku mä tulin
Ressuun, mä lähen himaan."

"Silmät kiinni, nyt setä lukee
sadun. Valitettavasti tämä on
melkein totta."

"Myyrmäessä pitäisi olla
enemmän poliiseja."

"Päätoimittajan syliin ei saa sitten
istua. Näin yleisesti."

"Työvoiman määrä laskee
kun eläkeläiset lisääntyvät."

"Tää on taas sarjaa Setä
lässyttää."

"Mokomat laiskat
abiturientit! Laiskat ja
surkeat!"

Oppilas: "Sanotko vielä
uudestaan sen ekan lauseen,
mä unohdin jo."

"Neljän vuoden päästä on
K18 ylppärit!"

"Koko elämän ydin on
referaatti. Toivottavasti ei
tiivistelmä."

Opettaja: "Komentoyksikkö...
Mitä mä sanoinkaan?"

"Tää on niin huono, että tää
on jo ihan loistava."

"Ja nyt Suomen markka on
turvassa, kun sitä ei enää
ole."

"Kysyttävää elämästä?
Kuolemasta? Taloudesta?"

"[Kommentti on] joku
sellainen umpilisäke, joka
siellä sitten heiluu."

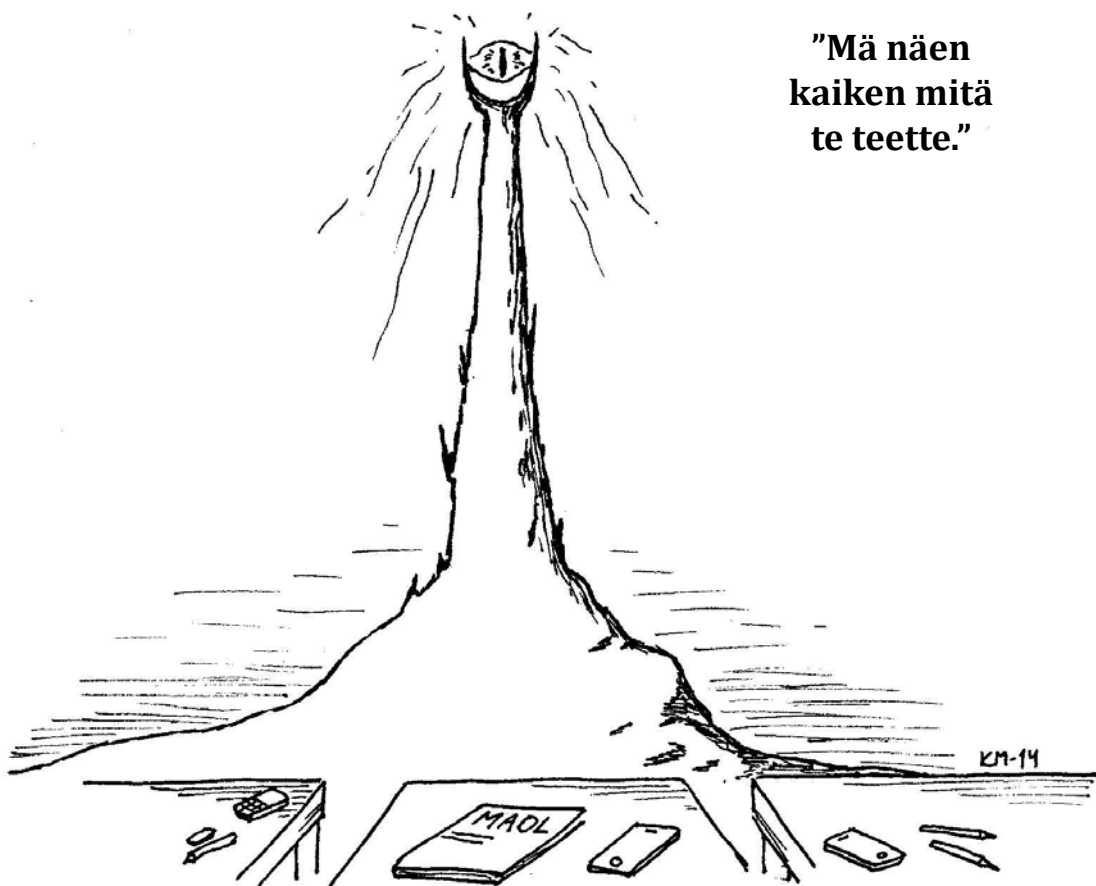
"Se ehti tällä
kurssilla
useimmille
tunneille, se on
sankari."

**"Mä näen
kaiken mitä
te teette."**

"KP eli kaikki
piirtää!"

"Mä kirjotan aina
hieroglyfeillä."

"Anteeksi että mä
häiritseen mutta
nyt aletaan
opiskella."

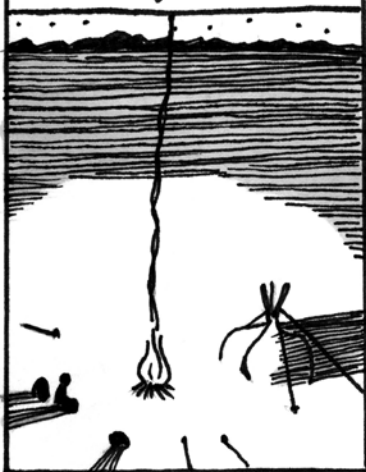
Olen vaeltanut jo lähes viisi kuukautta Taklimakanin aavikon reunaa, päämääränäni tie Urumqin ikiaikaiseen kaupunkiin...

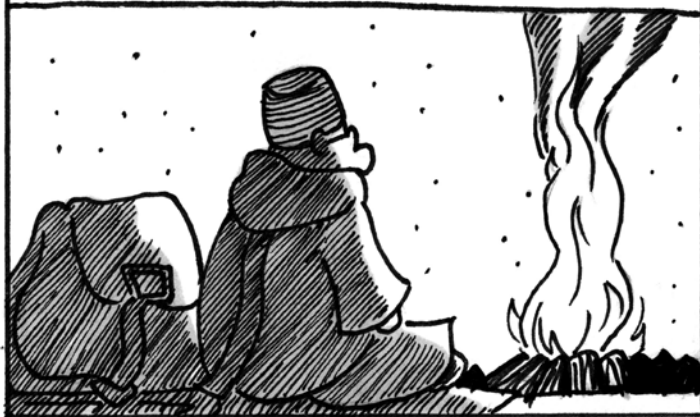
Tämä raskas matka... On saanut minut pohtimaan monia kysymyksiä...

...Toveruuden merkitystä ...

Vanha paimentolaissanonta kuuluu: "Hyvä pilari tukee juttua tuiskeessa; hyvä ystävä tukee miestä vaikeuksissa."

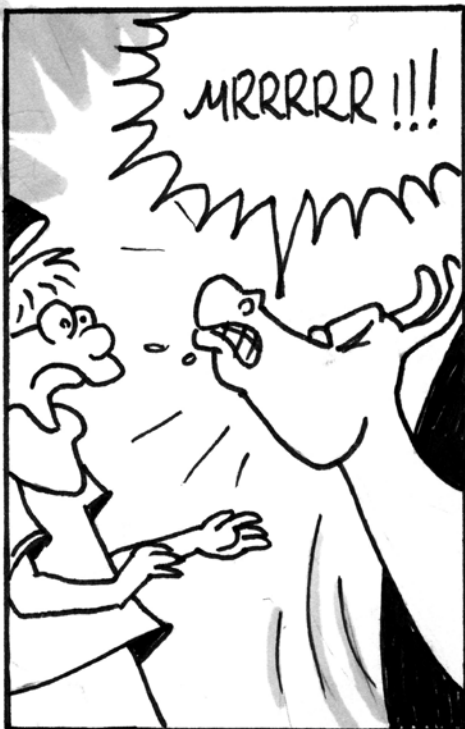
Noh, oma majani pysyy sentään pystyssä...

Mutta mitä tulee ystäviini...

MRRRRR!!!

Jahka pääsen Urumqiin niin voin alkaa etsiä sopivaa nahkuriä.

